

Κυριακή 20ή Φεβρουαρίου 2022

Κυριακή τοῦ Ἀσώτου

(Λουκ. 15, 11 – 32).

*«...πορεύσομαι πρὸς τὸν πατέρα μου»*

(Λουκ. 15, 18).

Γεμάτη διαδρομές εἶναι ἡ συγκλονιστική ἱστορία πού ἀκούσαμε σήμερα ἀπό τό Χριστό. Εἶναι ἡ ἱστορία τοῦ ἀσώτου υἱοῦ, τοῦ φιλεύσπλαχνου Πατέρα καί τοῦ κομπλεξικοῦ μεγάλου ἀδελφοῦ. Διαδρομές ἀμαρτίας, διαδρομές μετάνοιας, διαδρομές ἀγάπης, διαδρομές σκληροκαρδίας καί ἀπανθρωπιᾶς. Ἀπ' ὅλες, ὅμως, ἡ πιό ἀποφασιστική γιά τή σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ διαδρομή πού σηματοδοτεῖται ἀπό τήν ἀπόφαση τοῦ

ἀμαρτωλοῦ παιδιοῦ: «πορεύσομαι πρὸς τὸν πατέρα μου».

Μέσα στό βυθό τῆς βρωμιᾶς, τῆς μοναξιᾶς, τῆς δυστυχίας, μέσα στό βάραθρο τῆς ἀποτυχίας καί στό σκοτάδι τῆς φθορᾶς ἀνάβει τό κεράκι τῆς ἐλπίδας. Εἶναι ἡ σκέψη πού γίνεται ἀπόφαση: «πορεύσομαι πρὸς τὸν πατέρα μου». Ἐγινε ἐπανάσταση ἐναντίον τοῦ Πατέρα, ἀπομάκρυνση, ἀποξένωση, ἀλλά ὄχι ἀπόλυτη λησμοσύνη. Μέσα σέ μιά γωνιά τῆς ὑπαρξῆς τοῦ ἄσωτου παιδιοῦ ζεῖ ἡ θολή καί γλυκιά εἰκόνα τοῦ Πατέρα. Ὁ Πατέρας πού ἀγαπάει, πού περιμένει, πού συγχωρεῖ, πού ἀγκαλιάζει, πού δέ μαλώνει ἀλλά γλεντάει, ὅταν ἔχει τά παιδιά στό τραπέζι Του. Ὁ Πατέρας ὡς ἀγάπη δέν ξεθωριάζει ποτέ. Ὅσο κι ἂν ἡ ἀμαρτία καί τά λάθη μουτζούρωσαν τήν ψυχή καί ψύχραναν τήν καρδιά. Ὅσο κι ἂν οἱ λάθος ἀποφάσεις διέστρεψαν τό μυαλό καί σκότισαν τό νοῦ. Ὁ Πατέρας παραμένει ἐκεῖ,

ὡς ἀφετηρία καί ὡς τέρμα, ὡς ἀνάμνηση καί ὡς ζητούμενο.

Ὅλοι βρισκόμαστε λασπωμένοι ἀπό τίς ἀπροσεξίες καί τά λάθη μας. Ζητοῦμε τήν κάθαρση, τό φωτισμό καί τή λύτρωση. Μήν ταλαιπωροῦμε τόν ἑαυτό μας μέ ὑποκατάστατα. Μόνον ὁ Πατέρας Θεός μπορεῖ νά μᾶς καθαρῖσει, νά μᾶς φωτίσει καί νά μᾶς δοξάσει. Ἐμεῖς χρειάζεται νά ποῦμε μέ εἰλικρίνεια τό: «πορεύσομαι πρὸς τόν πατέρα μου». Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Θεός τῆς ἀγάπης καί τῆς συγγνώμης μᾶς περιμένει, γιά νά μᾶς ἀγκαλιάσει μέσα στά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας Του, ἡ ὁποία εἶναι τό πατρικό μας σπίτι. Θέλει νά μᾶς καθαρῖσει καί νά μᾶς δοξάσει μέσα στήν Ἐξομολόγηση καί στή Θεία Εὐχαριστία.

Δέν ὑπάρχει πορεία πρὸς τόν Πατέρα χωρίς ταπείνωση καί μετάνοια. Στήν πορεία μας αὐτή χρειαζόμαστε ὁδηγό καί συμπαραστάτη. Χρειαζόμαστε τόν πνευματικό μας, ὁ ὁποῖος

θά μᾶς πιάσει ἀπό τό χέρι μέ κατανόηση. Στό πρόσωπο τοῦ πνευματικοῦ θά βροῦμε τό πρόσωπο μέ τό ὁποῖο ὁ Χριστός θά δείξει τή φροντίδα Του γιά μᾶς. Ὁ πνευματικός θά μᾶς πλύνει ἀπό τά λάθη, θά μᾶς ντύσει ἀπό τήν ἀπογύμνωση καί τή φτώχεια τῆς ἀνοησίας μας, θά μᾶς ταΐσει τήν οὐράνια τροφή τοῦ Θείου Σώματος καί Αἵματος, θά μᾶς χορτάσει μέ τή δικαιοσύνη καί τήν ἐσωτερική ἰσορροπία τοῦ πνευματικοῦ ἀγώνα.

«Πορεύσομαι πρὸς τόν πατέρα» σημαίνει: διαγράψω τά δεδομένα μου, τίς ἱκανότητές μου, τίς ἐπιδόσεις μου, τά δικαιώματα καί τήν κοσμική μου ἀξιοπρέπεια καί γράψω μέσα μου μιά καινούρια ἀρχή, τήν ἀρχή τῆς πορείας καί τῆς συνάντησής μου μέ τό Χριστό. Αὐτή ἡ γραφή εἶναι συγγραφή. Ἐγγράψω τήν καινούρια ἀρχή μαζί μέ τόν πνευματικό μου καί ἔτσι ἡ πορεία μου δέν εἶναι μοναχική. Εἶναι μία συνοδοιπορία μέ τό γέροντά μου, ἡ ὁποία συ-

ναρμονίζεται μέ τήν ἐπιστροφή ὄλων τῶν παιδιῶν τοῦ Θεοῦ, γιά νά καταλήξουμε ὅλοι μαζί στό κοινό δεῖπνο τῆς χαρᾶς, πού παρατίθεται σέ κάθε Θεία Λειτουργία ἐπάνω στήν Ἁγία Τράπεζα.

Τώρα εἶναι ὁ καιρός τῆς μετάνοιας καί τῆς ἐπιστροφῆς. Χωρίς καθυστέρηση καί ἀναβολή. «Πορεύσομαι πρός τόν πατέρα μου» σήμερα. Ἐδῶ καί τώρα τό πετραχήλι τοῦ πνευματικοῦ μέ περιμένει, γιά νά μέ θεραπεύσει καί νά μέ δυναμώσει στήν πορεία μου πρός τό Λυτρωτή. Μήν ἀδικῶ τόν ἑαυτό μου ἄλλο πιά. Μή μείνω μόνος σ' αὐτό τό ταξίδι τῆς ἐπιστροφῆς. Ὁ πνευματικός εἶναι ἡ ἀγκαλιά τοῦ Πατέρα, πού ἀνοίγει σέ κάθε ἐξομολόγηση γιά μένα. Ἄς ριχτῶ μέσα στήν ἀγκαλιά αὐτή χωρίς ντροπή, χωρίς ἀναβολή, χωρίς ἐπιφύλαξη.

«Πορεύσομαι πρός τόν πατέρα μου» κάθε λεπτό καί κάθε δευτερόλεπτο τῆς σύντομης

ἐπίγειας ζωῆς μου. Αὐτή ἡ πορεία θά γίνει ἡ ἀφετηρία τῆς ἄλλης ἀτέρμονης, χαρούμενης πορείας μέσα στή δόξα καί στό φῶς τῆς Ἁγίας Τριάδος, πού θά περιβάλλει ὅλα τά παιδιά τοῦ Θεοῦ πού ἀρνήθηκαν τήν ἐξορία τῆς ἁμαρτίας καί ἐπέστρεψαν στή θαλπωρή τῆς πατρικῆς οἰκίας. Ἀμήν.